

A magyar történelem logikusan

A magyarság kezdeti történetének eddigi leírásai közül a Cser-Darai féle Kárpát medencei folytonosság tűnik a legmeggyőzőbbnek. Ha majd egyszer a témában jártas, igaz szándékú magyar tudósok lehetőséget kapnak egy közösen kialakított hiteles álláspont kidolgozására és az majd Irakba, az Atlantiszra vagy a Téalapó hazájába vezet minket, ráérünk majd akkor abban az irányban kutakodni.

A Kárpát Medence az utolsó jégkorszak végétől már részben lakható volt. A Bükkben mindenképpen éltek 25-30 ezer évvel ezelőtt is vadászó közösségek. A további felmelegedések okán egy részük követhette az északabbra húzódó rénszarvasokat. Igaz, hogy a korai népvándorlások közül ők lennének az egyetlenek akik nem Dél felé indultak el. Legyenek ők mondjuk a távoli finn rokonok, így pont olyan távoliak lesznek, mint amennyire valójában azok, illetve pont annyira közeliak, mint bárki más a Földön. Az épeszűek persze minek mentek volna a hideg után, mikor vadászni tudtak másféle szarvasra és sok egyéb állatra itt is, és a vizek mentén földműves kultúrát meghonosítva más élelem is kínálkozott számukra bőséggel. Nehéz elképzelni, hogy ez utóbbira ne került volna sor az első adandó alkalommal (kb. ie. 10.000) hazánkban, azon a földön mely a világon a legtermékenyebb és végtelen édesvíz kincsével sem lehet vetekedni. Azt is nyugodtan feltételezhetjük, hogy ez a bőséggel termő és minden szempontból biztonságos terület kedvező volt az emberi termékenység számára is.

Több ezer év telik el addig, míg a mai dél-orsz sztyeppéken a nagyállattartás alapvető feltételére, a ló befogására sor kerül. Jelenlegi tudásunk szerint körül-belül 6-7 ezer évvel ezelőtt jelennek meg ott először a más népeket gyilkolni kezdő, alárendelő szemléletű társadalmak, akik nyilvánvalóan nem szkíták. Nincsenek reflex íjaik, csak átalakított baltáik. Első kirajzásuk idején egészen a Tiszáig jutva mészárolják halomra a gyilkolást még nem ismerő többi népet. A második és harmadik inváziójuk során már nem az öldöklés a legfontosabb számukra, hanem a rablás és a rabszolga-ejtés. Időközben a békés szántó-vetők sem tétlenkednek, védekezést tanulnak a hasonló veszélyekkel szemben (akárcsak jóval később Egyiptom, melynek nem volt számottevő hadereje egészen a hükszoszok betöréséig).

Joggal feltételezhetjük, hogy a Kárpát Medencében élő emberek lélekszáma igen jelentős. A távoli városállamok még csak most kezdenek csírát bontani, a többieknek pedig nemes egyszerűséggel nem adattak ilyen tökéletes életkörülmények a számbeli gyarapodáshoz.

A szárazföldi távolságok a lovaknak köszönhetően lerövidülnek, a különböző népek és kultúrák nem csak csatározás végett találkoznak egymással, hanem eszközeiket, termékeiket és terményeiket is kicserélik, egymás tudását elsajátítják. Elképzelhető tehát, hogy több népcsoport is érkezik a Kárpát Medencébe, telepszik meg és olvad be az őslakosságba. (Mai becslések szerint kis Magyarország termőföldje és édesvíz-készlete száz millió ember számára tudna életet biztosítani.) A bronz, majd nem sokkal később a vas eszközök és fegyverek alapanyagának bányászatához sem találunk gazdagabb vidéket hazánknál. Arany tekintetében pedig az Eldorádó kifejezés a helytálló.

Mi történik ez idő tájt Közép-Ázsiában? A nagyállat-tartó lovas népek is nagy számban szaporodnak a végtelen sztyeppéken. Legfejlettebb képviselőik a szkíták. Hatalmas területeket uraló lovas-harcos nép, a kor legfejlettebb fegyverzetével, hadi tudásával és képzettségével. Kultúrájuk jóval magasabb szintű a koponyalékelést csak a halálba segítségére használó városállamokénál, a sosem tisztálkodó, földbe vajt lyukakban lakó, félig harcos, félig földműves törzsekénél és a távoli sivatagokban bolyongó birkapásztörökénál. Hitvilágukat társadalmi szerkezetüknek és életmódjuknak megfelelően nem tripartitumok fenntartására kitalált teremtéslegendák alakítják, hanem maga a sztyeppe élet, a természet ahol élnek és az égbolt melyre feltekintenek. Táltosaik tudós emberek, gyógyítók, tanítók, a csillagösvények ismerői, nem pedig tudatmódosult, füstben doboló jóvendőmondók. Mívesen megmunkált nemesfém tárgyaik, díszek és nem kisebb szakértelemmel készített fegyverek vannak, visszacsapó íjaik és könnyű szablyáik.

Ugyanebben az időben a Kárpát Medence lakossága döntően földműves, állattenyésztő, kézműves, kovács, és bolond lenne nem kellő mértékű véderőt fenntartani, mely minden valószínűség szerint szkíta eredetű. Lélekfelfogásukat nekik sem torzítja semmilyen megalomán kényszer, hiszen nem uralkodik rajtuk senki, és ők sem kívánnak másokon. Hitviláguk minden bizonnyal a termékenységről, a természet és az égitestek tiszteletéről, azaz életük meghatározó szereplőiről szól. Nehéz elképzelni, hogy e két nagy lélekszámú népcsoport, melyekben oly sok a

közös - szellemiségük, írásbeliségük, személyes higiénijuk magasan kiemeli őket a többi nép közül, és az árucseré is kölcsönösen előnyös számukra - ne ápolnának folyamatos kapcsolatot, uram bocsá' ne lennének betelepülő lovas harcosok, vagy éppen azokhoz csatlakozó, több kalandra vágyó földművesek. Hunor és Magor legendáját nem a XVII. században találták ki, mint Vejnemőjnenét.

A szkíták lóháton születnek, harcmodorukat, taktikai mozgásuk összhangját, az íjászatot és fegyverforgatást gyermekkoruktól kezdve folyamatosan gyakorolják és tökéletesítik. Egyetlen nép állhat csak meg ellenükben, mely nagyszámú sereggel bír, és magas kőfalak védik minden irányból. Sok száz évnyi csatározás után ezért épül meg a kínai Nagy Fal, mely részben véget vet a támadásoknak. Sokan közülük helyben maradnak (ma is ott élnek pl. az ujgurok). A király-szkítáknak is nevezett hunok pedig nyugat felé indulnak, egyenesen a Kárpátok irányába. Véletlen lenne a 4-5 ezer kilométernyi távolságban lévő cél kijelölése? Aligha.

Atila uralkodása idején a Hun Birodalom minimálisan a Volgától a Rajnáig terjedt. Ennyit ismer el a nyugati történelem hamisítás. Más források Kínától az Atlanti óceánig rajzolják meg. Hűbérese, behódoltja minden nép e hatalmas területen, a két római birodalom pedig az adófizetője. Központja a Kárpát Medence, Atilla szülőhelye. Vajon az ott élők is behódolt népek lennének? Nem inkább régi szövetségesek, ne adj' isten testvérek? A Kárpát Medencét a hunok bejövetele előtt alánok és gepidák, magyarul jászok és székelyek lakhatták. A Hun Birodalom gyalogságát ugyanakkor körül-belül harminc különféle germán törzs alkotta, melyeket Atilla integrált a seregeibe. Fontos megjegyezni, hogy a lovas harci kultúrában jelenlétük teljességgel hasznavehetetlen volt. Az egyetlen elfogadható magyarázat betagozásukra Atilla személyéből fakad, aki nem kívánta kiírtani a meghódított területek lakosságát mint később a mongol mészárosok és megannyi más konkvisztádor.

Germán honvédők hiányában Balambér verte szét az egyetlen komolyabb ellenállást jelentő gótokat úgy negyven évvel korábban és kissé keletebbre hazánknál. Fontos a törzs szó pontos értelmezése is, ami lélekszámában sokkal kevesebb embert jelent mint egy nép, mely utóbbi egy országnyi területen él. Kik laktak tehát a Kárpát Medencében a negyedik század második felétől? Magyarok és hunok, mely immár egy nép, esetleg sosem volt két különböző. A nagykirály pedig Bendegúznak vére, Atilla. A

Kárpát Medence pedig a Magyar Királyság, mely azóta sem szűnt meg jogszerűen létezni, csak árulói a II. világháború után kétszer is átnevezték, illetve ősi földjének nagy részét jelenleg idegenek bitorolják.

A hun-magyar birodalom erejének teljében és virágzásának csúcsán, 453-ban, egyszer csak meghal a népeket egységbe fogó nagy király. Álmában lenyeli az orra véré, amitől meg is fullad nyomban. A hatalmas birodalom pedig, a történelemben egyedülálló módon, hanyatlási fázis nélkül, egyetlen pillanat alatt szétesik és teljes egészében szublimál. Abszolút hihető. Itt következik nagyjából háromszáz év, amit majd komolyan újra kell gondolni, azzal a kérdéssel az élen, hogy hová bújtak el a hunok, akik azóta sem kerültek elő, illetve, hogy milyen mértékben rajzolta át Európa etnikai térképét a primitív germán törzsek pusztító kirajzása térben és időben, akiknek nem mellesleg egy jelentő részét Aladár vezette.

Azt feltételezik, hogy a hun lovasok egy része marad, egy része pedig először Bizánc, majd kelet felé vonul. Krónikáink tanúsága szerint a trónviszályban vesztes Csaba királyfi és népe alkotják a távozó táborát. Ha így lenne, fontos kérdés, hogy az avarok az elvonulók között vannak-e? Azért fontos, mivel, egyrészt krónikáink egy árva kukkot sem tudnak róluk, másrészt, az ebből az időszakból származó avar leletekkel hatalmas raktárak vannak tele (több tíz ezer síremlék), melyek tökéletesen illenek mind ábrázolásvilágukban, mind formavezetésükben a szkíta-hun-magyar kultúra folytonosságába, míg hazai hun ásatási emlékeink elvileg nincsenek is. A finnugorista huntalanítók szerint az avarok ekkor még itt sincsenek, későbbi eredetük pedig beazonosíthatatlan. Ez meggyőző érv amellet, hogy valójában nem is léteztek. A Kárpát medencei hunokat nevezték át így a fizetett német mesemondók, akiknek az volt a legfőbb megbízatása, hogy a szkítákat, hunokat és magyarokat elválasszák egymástól, nehogy kontinuitás jöjjön létre történelmünkben, mely e szabadságához az élete árán is ragaszkodó népet a sok ezer évnyi büszke önazonosságának igen veszélyes érzésével töltene el.

Másrészt, ha itt élnének ezek az avarok, akkor ugyan miért mennének el, hogy aztán 100-150 év múltán visszatérjenek, mintegy új hazát lelve maguknak, a teljes magyarsággal együtt észtvesszejtve menekülve a besenyők elől. Igazából nem nevezhető tipikus hun-magyar tulajdonságnak a páni félelemben való gyors távozás, különösen akkor nem ha a hazát támadás éri, vagy annak veszélye fenyeget.

A legfontosabb logikai kérdés őstörténetünk egészére vonatkozóan az, hogy a Kárpát Medencében, a saját hazájában élő nép ugyan miért hagyná azt el.

Avar megnevezést egyébként hiteltérdemlő feljegyzésekben nem lehet fellelni, mint ahogy a hatalmas kazár birodalmat sem, melynek a magyarok csupán behódolt finnugor segéderői lettek voltak, miközben a keresztény és muzulmán térítőktől úgy rettegett ez a félelmetes lovas harcos kaganátus, hogy sebtében felvette az ortodox zsidó hitet, ami aztán évszázadokon keresztül meg is védte őket. Mennyire életszerű ez is. Ráadásul a félezer évig fennálló hatalmas birodalomnak egy árva ásatási lelete vagy bármilyen más leghalványabb történelmi nyoma sem került elő a mai napig.

A kazár és avar hazugságokhoz látszik illeszkedni a dicső Karoling dinasztia nem léte is. Egyre nagyobb iskola épül az egyébként német matematikus-történész, Heribert Illig elmélete köré, mely szerint az avar verő Nagy Károly (franciául ejtve sarlamán, azaz sarlatán) sosem létezett. Az európai történetírás (értsd katolikus papok) nemes egyszerűséggel betoldotta azt a bizonyos dicsőséges 300 évet (nyilván nem egy egyszeri csukló mozdulattal, hanem az akkor használatban lévő, 3-4 egymástól különböző mértékben eltérő időszámítási kezdetekkel manipulálva) a germánium ária históriájába, két legyet ütve egy csapásra, hiszen így esett pontosan a krisztusi ezredik évre III. Ottó, II. Szilveszter és a magyarokat e szent atyai-baráti szövetségbe betagoló István uralkodása. Ezzel mindjárt az is értelmet nyerhet, hogy miért kellett avarokat a Kárpát Medencébe beleálmodni, melynek kincseit a hős frank huszárok tőlük vették volna el, hogy azután az ide bemenekülő vérszomjas pogány magyarok a megszerzésük okán oly sok istenfélő védtelen lelket halomra nyilazhassanak.

Az első légy lecsapása azonban ennél is sokkal fontosabb felsőbb rendű germánjaink számára, hiszen Nagy Károly és rokonsága nélkül nemes egyszerűséggel **sem dokumentálható eredete, sem történelmi létrejöttének legitimitása, sem keresztény mivoltának hitele nincs egyetlen nyugat-európai államnak sem.** Hazug könyvekben ilyen módon cserél helyet egy, akit az anyja „hajló, szép búzában” szül e világra és egy, akit „disznók közt az ólban”. A válasz tehát arra a kérdésre, hogy Atilla halála után milyen mértékben rajzolta át Európa etnikai térképét a primitív germán törzsek pusztítása az, hogy a Fekete Erdőtől, Gallián

keresztül, egészen Hadrianus faláig legyilkolták a kelta őslakosságot, pontosan ugyanúgy mint később az amerikaiakat. (A kelta nem egy nép, hanem egy kiterjedt kultúra összefoglaló elnevezése.) A dicsőséges karoling urakodóról szóló dokumentumokról már bizonyították, hogy gyenge hamisítványok. Kitalált jellemét Atiljáról mintázták, míg a mi nagy királyunk személyiségrajzát Hitlerére cserélték le. Ezt nyugodt szívvel vehetjük személyes sértésnek.

Ilyen módon az Árpád vezette „törzsszövetségnek” sem kellene 442 évet várnia a visszatéréssel Óz birodalmából. Pontosán az az öt generációnyi idő telne el uralkodásáig egyenes ágon Atillától számítva, a Magyar Királyság Kárpát medencei folytonosságának jegyében, mint amit az egymástól független krónikáink is jegyeznek.

Volt-e egyáltalán kelet felé való időleges elvándorlás? Válaszként lásd a fentebbi alapkérdést, amit egyedül az Atilla trónjáért vívott örökösödési harcok árnyalhatnak, de annál semmi képpen nem jobban, minthogy az egyenes ágon Csabától származó Álmos és fia, Árpád, a nagy király halálát követően 100-150 éven belül, hun harcosaik élén visszatérnek a hunok által lakott hazájukba. A józan szemlélőnek Árpád karizmatikus alakja sokkal inkább tűnik egy a Kárpát Medence megerősítésén következetesen dolgozó nagy királynak (különös tekintettel a folyamatosan növekvő germán fenyegetettséggel szemben), nem pedig egy Kievből frissen toborzott bolgár lovasaival idemenekülő törzsi vezetőnek. Azt az elképzelést is fontos tisztázni, hogy egy félmillió népet minden újszülöttjével és aggastyánjával, valamint összes jószágával, használati tárgyával és mobil otthonával együtt önerőből, egy menetben áttelepíteni egy távoli helyre a 21. században is teljességgel lehetetlen logisztikai vállalkozás. Finnugor hazugság, melynek ugyanaz a szándéka, elválasztani a magyarságot a Kárpát medencétől és hun eredetének önazonosságától. Ideje elfelejtenünk a „honfoglalás” című meséket az oly sűrűn használt „ezer éves állam” degeneráló jellegű szóhasználatával együtt, melyek nemzeti identitásunk megtagadásai.

Árpád egy nagyon erős államot szilárdít meg, hadjárataival véglegesíti annak földrajzi határait, felszámol minden lehetséges támadó hadi potenciált. A Pozsony környéki csatában Nyugat-Európa egyesített haderejét, mely a magyarok-hunok teljes kiirtásának parancsával vonul fel ellenünk, megsemmisíti. A meglehetősen primitív, és ekkora már még annál is „keresztényebb” germán törzsekből létrejött országok kénytelenek

belátni, hogy erővel rajtunk nem győzhetnek, ugyanakkor nyilván nem engedhetik meg, hogy a katolikus (azaz nem keresztény) Európát egy olyan hatalom szelje ketté, melyre semmilyen befolyásuk nincs. Mit lehet ilyenkor tenni? Segítségül kell hívni a sok száz éves tapasztalattal rendelkező cselszövő és viszálykeltő mestereket, Rómát és Bizáncot.

Árpád három fiával együtt hősi halált hal 907-ben. A hadjáratok ugyanakkor tovább folytatódnak, sőt, soha nem látott mértékben járják be egész Európát hadaink. A seregek fővezéri címét viselő Bulcsú 920-tól, apja nyomdokait követve, messze kimagasodik a kor vezetői közül. Számtalan csatában sosem veszít, közismerten a legbölcsebb és legravasabb fővezér, ki akarva-akaratlanul, személyében az első számú hatalmi tényezővé lép elő egész Európában. Az Árpád ház eközben súlyát veszítve a háttérbe szorul. Bulcsú Tas vezér unokája.

Ekkor következik el a Magyar Királyság sorsát megfordító 955-ös év.

De nem az augsburgi csata miatt, melyre nem is került sor, mintahogy Merseburgra sem, hiszen ahol sok ezer katona veszíti életét, ott illene tömegsíroknak és számtalan más leletnek is lennie. Ekkor lép be a magyar történelembe az ország vezetését is magukhoz ragadni képes nemzet árulók első alakulatának máig gyarapodó végtelen tábora.

A történelmi hamisítványok szerint Bulcsú két vezér társával mit sem sejtve megy tárgyaló vendégségbe a német főhadiszállásra, ahol az „irtassék ki minden magyar” lelkület a házigazda. Mennyire életszerű. A tényeken sajnos nem változtat. Bulcsút meggyilkolják. Zolta, Árpád fia ekkor már két-három éve halott. Miért nincs magyar király? Elképzelhető, hogy Bulcsúval szemben senki nem akar vagy mer új jelöltet állítani, annak ellenére sem, hogy ő nem Atilla vére, azaz nem Árpád házi. Ennek jelentősége a magyar trón birtokbavételéhez alapvető fontosságú. Ez biztosít megkérdőjelezhetetlen legitimitást a magyar uralkodó számára. Bulcsú halálával elhárul az útból ez a súlyos akadály. Terem is iziben egy új király a megfelelő vérből. Taksony lép trónra, aki nem mellesleg a közelben (vagy éppenséggel a helyszínen) tartózkodik seregével, míg Bulcsút és társait meggyilkolják, és azonnali hatállyal beszünteti a nyugati irányú hadjáratokat. Valamit valamiért. Fia, Géza a kelet felé irányulóknak is véget vet 970-ben, bár a trón nem őt illetné meg, hanem

Zerindet, Koppány apját, aki ugyanúgy Árpád vére egyenes ágon. Hirtelen előkerül azonban az a titokzatos vaddisznó, mely kizárólag a Magyar Királyság vezetőire szakosodva követi el századokon átnyúló gyilkosságsorozatát. Géza fia, Vajk pedig már Bajorországban nevelkedik, a Bulcsút nagyapja segédletével meggyilkolók gyámságában. Onnan is hoz feleséget magának, a gyilkos unokáját, Gizellát, sváb testőrséggel és római papsággal együtt.

A Koppánnyal vívott csatának a helyszínét a mai napig nem sikerült beazonosítani. Nagy valószínűséggel nem is került rá sor, a hazugságokban szereplő Veszprém melletti területen legalábbis biztosan nem. Koppányt személyes testőrségével együtt a Géza temetésére és a saját koronázására vezető útján gyilkolták meg. Nagyon nehéz elképzelni ugyanis, hogy a magyar fővezért, magyar földön, a seregei élén egy jelentéktelen német haderő legyőzze, különösen nem azt a Koppányt, aki ugyanezt a társaságot, Civakodó Henrik katonáit, tizenkét évvel korábban már szétverte egyszer. Az sem elhanyagolható tény, hogy Gizella Henrik lánya.

Vajk germán herceg harmincnégy évnyi rémtetteit, a hun-magyar történelem és kultúra írott és íratlan emlékeinek és képviselőinek tüzzel-vassal írtását, ahogy az szó szerint szerepel legelső törvényei között, sosem fogjuk kiheverni, az szent. Semmi különbség nincs legszentebb királyunk és Szálasi rémuralma között. Mindketten kiszolgáltatták a Kárpát Medence kincseit a németeknek és rászabadították a gyilkos nácikat annak lakóira.

Abszurd módon, az ország először idegen vérből származó, Anjou királyok kezében, háromszáz évvel később, majd utánuk, Zsigmond és a Hunyadiak irányítása alatt válik újra Európa legerősebb államává. Ekkor már viszont nem csak papok báboznak a történelem színpadán, hanem náluk sokkal erősebb bankházak is. Ebben a korban nemzeti tragédiáinkat a Mediciék és a Fuggerek ármánykodásának köszönhetjük, és nyilván kellett hozzá ez alkalommal is hazaáruló főemberek. Aligha mert volna a török újra támadni - az is elképzelhető, hogy előtte sem akart a Magyar Királysággal ujjat húzni - az ő anyagi támogatásuk és az általuk szervezett 1514 és 1526, illetve igazságos Mátyásunk azt megelőző, zömében teljesen felesleges hadjáratainak borzalmas költségvesztése nélkül.

Az 1514-es szörnyű polgárháborúnak semmilyen logikus magyarázata

nincs. Dózsa Györgyöt, a katonát és nemes embert a török ellen felállítandó kereszties seregek gerincének a megszervezésével bízták meg. Nincs rá épeszű válasz, hogy ez miként fordult át olyan szintű könyörtelen és céltalan vérengzésbe és olyan mértékű belviszályba, melynek az ország végzetes meggyengülése, a század második felére pedig a magyar történelem folytonosságának megszűnése lett az egyenes következménye.

Mindez megpecsételni látszik sorsunkat, hiszen ma csonka kis hazánkban egy még csonkább identitású kis nép kínlódik keservesen, míg árulóinak száma egyre csak gyarapodik. Európa többi népének pedig azt kellene látnia, hogy nem értek el semmit a hunok-magyarok kiiktatásával. Nélkülünk, azaz védelem nélkül vár rájuk a közeli jövőben a végleges megszállás okozta pusztulás.

Nekünk magunknak pedig még soha nem volt nagyobb szükségünk „rendezni végre közös dolgainkat”. Addig viszont kizárt ennek a lehetősége, míg gyermekeinknek az iskolában azt tanítják, hogy a magyar egy jelentéktelen eredetű, elátkozott sorsú örök vesztes, melyet a többi nép által keltett hullámok sodortak kedvükre fel és alá a történelem viharában.